

Allemaal samen

'Het sneeuwt! Het sneeuwt!' juicht Woezel. In de nacht is de Toveruin bedekt met wit. Woezel springt er meteen in. De laag sneeuw is zo dik dat hij er tot zijn neus in wegzakt.

'Pip,' hijgt hij. 'Het is te diep.' Hij krabbelt terug naar het hok en schudt de natte sneeuw van zich af.

Pip steekt haar hoofd naar buiten en kijkt om zich heen. 'Ik denk dat we binnen moeten blijven,' zucht ze.

'Maar onze vriendjes dan?' zegt Woezel sip. 'Nu kunnen we niet met hen spelen.' Hij laat zich in zijn mand vallen. 'Eigenlijk,' bedenkt hij, 'zouden we een veel groter hok moeten hebben. Een hok zo groot als vier hokken boven op elkaar. Dan kan echt iedereen erin.' Hij springt op. 'Dat moeten we doen! We maken ons hok groter. Met hout... of stenen...' Hij kijkt zuchtend naar de sneeuw. De sneeuw die alles bedekt.

'Hé, Woezel,' lacht Pip. 'Weet je wat we doen? We bouwen een hok van sneeuw!'

Woezel en Pip stampen heel hard op de sneeuw voor hun hok, zodat ze niet meer wegzakken, en bouwen een groot, rond huis van sneeuw. Tante Perenboom kijkt nieuwsgierig toe. 'Wat een knus huis hebben jullie gemaakt,' zegt ze bewonderend als de vriendjes klaar zijn. 'Met een kampvuur in het midden wordt het vast lekker warm. Gaan jullie snel de anderen halen? Ze zullen wel opkijken.'

